

at forhoie Soldaternes Mundportioner, som fortiden bestaae af $\frac{1}{2}$ Pbd. Kjøb og $1\frac{1}{2}$ Pbd. Brød daglig, saa er den, efter min Formening, indenfor Grændserne af sin Authoritet (Ja! Ja!), og, har den ikke denne, saa vil Ingen kunne paatage sig at være Minister. Foruden den Naturalforpleining, der tilstaaes Soldaten, og som det skal være Krigsbestyrelsens Sag at bestemme, faaer han ogsaa en Lønning, som er afskafset efter Forholdene og efter Priserne paa det Sted, hvor han opholder sig; ogsaa her maa Ministeren have den fornødne Latitude; har han ikke den, kan han ikke udføre sit Hverv med den fornødne Energie. Omstændighederne have gjort det nødvendigt, at man endogsaa af Betslædningsgjenstande har maattet anskaffe Adskilligt, som ellers ikke er reglementeret, paa Grund af den strengere Tjeneste og paa Grund af, at Aarstidens Betslædningsforhold krævede, at man forsynede Soldaten i denne Henseende; ogsaa her ligger det i Sagens Natur, at Krigsbestyrelsen maa være den ene Afgjørende; finder den lovgivende Magt siden, at han har misbrugt sin Authoritet, kan den jo enten unddrage ham sin Tillid, hvorpaa han maa træde af, eller ogsaa kan den, efter Omstændighederne, drage ham til Ansvar for en Rigsret; men i Udøvelsen af hans Authoritet kan Ingen indgribe, uden til største Skade for Statens Tjeneste.

Steen: Jeg er netop gaaet ud fra det samme Standpunkt, som den ærede Rigsdagsmand for Københavns Amts 4de District (Krieger), at vi i Finantsloven maatte have et lovbestemt Udgangspunkt for de Udgifter, der medgaae til Armeen, og jeg maatte ogsaa efter hele den Maade, hvorpaa Udvalget har behandlet Sagen, ansee den høitærede

Krigsminister for bunden ved de Bestemmelser, som være gjældende i Lovgivningen, og ved de Summer, der ere bevilgede i Finantsloven. Jeg kan derfor paa ingen Maade erklære mig tilfreds med de Oplysninger, den ærede Krigsminister har meddeelt os. Jeg var i Uvisshed om, hvor jeg skulde sætte den rette Grændse mellem den lovgivende og den udøvende Magt, og jeg maa tilstaae, at det, efterat jeg har hørt den ærede Krigsminister, er blevet mig muligen endnu uklarere. Den ærede Krigsminister har talt om, at Rigsdagen ikke skulde indblande sig i Contracter og Udbetalinger til Mandskabet; det er vistnok saa, men der er heller Ingen, der har forlangt noget Sagdant, det erkendes, at henhøre under Administrationen. Men noget ganske Andet er det at fastsætte de Love, hvorefter saadanne Udbetalinger skulde skee, og jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa, at, naar det er aldeles nødvendigt, at der gives saadanne Love, saa er der i vor Grundlov hjemlet en saadan Maade, idet Grundlovens § 30 berettiger Kongen og Ministrene til foreløbigen at udstede Love, der dog ikke maae stride mod Grundloven, og altid bør forelægges den følgende Rigsdag. Jeg tvivler heller ikke paa, at, naar den ærede Krigsminister var nødt til at forøge Soldaternes Mundportioner eller nogen anden Lønning, som var dem bestemt, og var begrundet, at Rigsdagen da fuldkommen vilde sanctionere, hvad han havde gjort. (Ja). — Med Hensyn til det andet Punkt, angaaende Krumslutning, skal jeg ikke videre opholde mig herved i dette Øieblik, men med Fornøielse meddele den ærede Krigsminister, hvilke Bestemmelser det er der formeentlig medføre det af mig anførte Resultat.